

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci

žalobkyně: T. H. N., narozená „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. OAM-694/ZA-ZA05-HA08-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. OAM-694/ZA-ZA05-HA08-2014, E. č. „X“, kterým jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně se rovněž domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že je přesvědčena o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť vychází z nespolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobkyně namítla, že v žalobou napadeném rozhodnutí chybí dostatečné odůvodnění, což odporuje ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ani výroková část žalobou napadeného rozhodnutí nedosahuje požadavků na přesnost a určitost, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost. Žalobkyně se domnívá, že se jedná o vady, které jsou způsobilé přivodit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán nezohledňuje jím nashromážděné podklady pro vydání rozhodnutí a tyto neváže na aktuální situaci žalobkyně. Žalobkyně připomněla, že se obává návratu do své vlasti s ohledem na problémy, které vznikly před jejím odjezdem, a zájmu státních orgánů o její osobu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že již ve správním řízení dostatečně popsala složitost situace své rodiny, jakož i na probíhající spory o pozemky. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že i z podkladů založených ve správním spise vyplývá obtížnost přesídlení osob zdržujících se mimo území Vietnamu, nemožnost se po svém návratu do země původu usadit a získat zaměstnání. Žalobkyně dále upozornila na chybějící sociální systém ve Vietnamu a nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že spor o pozemek je soukromoprávního charakteru, neboť složky státu do tohoto procesu zasahují, čímž je narušena svoboda vlastnictví. Žalobkyně je přesvědčená, že azylově relevantní důvody jsou v předmětné věci dány, přičemž žalovaný je dostatečně neposoudil. Žalobkyně trvá na tom, že pokud by nebyly zjištěny azylově relevantní důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, pak jí uvedené skutečnosti jsou důvody zvláštního zřetele hodných pro udělení azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.
3. Žalobkyně připomněla přístup Vietnamu k bojovníkům za lidská a občanská práva a poukázala na skutečnost, že existence hrozby vážné újmy pro žalobkyni nebyla žalovaným ve správním řízení nijak vyvrácena. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ke kterému doplnila, že nemusí být postaveno na jisto, že žadatel o azyl bude mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu vystaven, ale zkoumá se existence odůvodněného a reálného nebezpečí, že tato újma žadateli hrozí. Žalobkyně doplnila, že s ohledem na obsah správního spisu, konkrétně zprávu organizace Human Rights Watch, nelze vyloučit, že jí v případě návratu do země původu nehrozí persekuce ze strany státních orgánů, vězení či umístění do jednoho ze speciálních zařízení. Argumentaci žalovaného, že nebyla dostatečně aktivní v boji za pracovní podmínky, rozporuje, neboť na základě těchto aktivit přišla o práci. Žalobkyně opětovně připomněla perzekuci ze strany policie ve věci sporu o pozemky. Žalobkyně je přesvědčená, že v zemi původu jí hrozí reálné nebezpečí, přičemž žalovaný neprokázal opak.
4. Žalobkyně dále namítala pochybení žalovaného tím, že jí neudělil dle ust. § 14 zákona o azylu humanitární azyl. Žalobkyně je přesvědčená, že v jejím případě nastaly závažné a výjimečné okolnosti, vzhledem ke kterým je neudělení humanitárního azylu nehumánní. Žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011 – 135, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, a ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79, které se zabývají pojmem „případ zvláštního zřetele hodný“, správním uvážením a přezkoumatelností úvah správního orgánu. Žalobkyně k tomu podotkla, že soudnímu přezkumu je podrobeno správní uvážení a zda jeho použití bylo řádně odůvodněno. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92 – 50. Žalobkyně namítala nedostatečné přezkoumání udělení humanitárního azylu. Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Žalobkyně se také domáhá přiznání náhrady nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že je toho názoru, že uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nemohou tak závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí zpochybnit. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, posoudil ji ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a dal žalobkyni možnost vyjádřit se ke všem nashromážděným podkladům. Po posouzení těchto skutečností žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni svědčil některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro které žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný připomněl, že během správního řízení byl objasněn skutečný důvod žádosti žalobkyně o azyl, a to legalizace jejího pobytu na území České republiky, neboť vstoupila do nového vztahu a hodlá i s dcerou na území České republiky setrvat. Žalobkyně se také obává problémů ohledně sporu o pozemek, neboť její rodina odmítla pozemek prodat soukromé společnosti a stavební úřad jim pak činil potíže. Žalovaný připomněl, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou obsaženy v zákoně o azylu a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04. Žalovaný se domnívá, že žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit jinou cestou, tj. prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K legalizaci pobytu na území České republiky prostřednictvím žádosti o udělení azylu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55. Žalovaný dále poukázal na rozpor ve výpovědích žalobkyně, neboť uvedla, že jí není znám důvod zrušení pobytového povolení, nicméně v předešlé výpovědi žalobkyně uvedla, že pobytové oprávnění jí bylo zrušeno, neboť se nezdržovala v místě jí ohlášené adresy.
6. Žalovaný trvá na tom, že na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu posoudil žádost žalobkyně a žalobou napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Žalobou napadené rozhodnutí je zákonné a žalovaný nesouhlasí se vznesenými námitkami vztahujícími se k jeho formální stránce, neboť výroková část je přesná a úplná. Žalovaný se neztotožňuje s námitkami žalobkyně ohledně nedostatečného vypořádání se s jednotlivými důvody udělení azylu, přičemž okolnosti uváděné žalobkyní podle žalovaného nenaplňují udělení tzv. humanitárního azylu, podle ust. § 14 zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Repliká

7. Žalobkyně podotkla, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně trvá na tom, že žalovaný nedostatečně přezkoumal možnost udělení azylu a doplňkové ochrany, a zdůraznila, že nejpodstatnějším důvodem pro podání její žádosti nebyla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobkyně je přesvědčená, že v průběhu správního řízení prokázala skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na základě kterých má důvodnou obavu o svou bezpečnost a zdraví v případě svého návratu do země původu.

Ústní jednání

8. Právní zástupkyně žalobkyně při jednání soudu konaném dne 10. 12. 2018 v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu a repliku. Dále uvedla, že spor o pozemek rodičů žalobkyně ve Vietnamu nelze považovat za soukromoprávní spor. V daném případě měly být zkoumány konkrétní okolnosti případu, neboť zde byly indicie o zapojení státních orgánů. Rodiče žalobkyně byli vydírání, jejich majetek byl poškozován a mají komplikace i v jiných případech. Žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a omezil se toliko na paušální závěry, které v případě žalobkyně neplatí. Žalobkyně jistě má právo na humanitární azyl či doplňkovou ochranu. Žalobkyně má na území České republiky dceru a druhá, se kterým čeká další dítě. Její druh a dcera mají trvalý pobyt, kterého by se museli vzdát, pokud by odcestovali se žalobkyní do Vietnamu. V případě žalobkyně jistě došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázala v plném rozsahu na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě. Dále uvedla, že žalobkyně opakuje námitky, se kterými se žalovaný již jednou vypořádal a nic nového neuvádí. Není ani konkrétně uváděno, jak měl žalovaný pochybit. Porušování mezinárodních závazků nepřichází v úvahu ve vztahu k rodinnému životu, neboť jsou posuzovány primárně poměry v zemi původu, přičemž ve Vietnamu rodinnému životu žalobkyně nic nebrání. Dále zdůraznila, že spor o pozemek je sporem rodičů žalobkyně, kteří však na území Vietnamu stále setrvávají. Podotkla, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu až po mnoha letech pobytu, ale také v souvislosti s tím, že ztratila pobytové oprávnění. Prostřednictvím zákona o azylu se tak snaží řešit svoji pobytovou situaci.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona, z nichž vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 19. 12. 2014 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je schopná se dorozumět vietnamským jazykem, je vdaná, má vyživovací povinnost ke dvěma osobám (dcera P. T. D. žije ve Vietnamu a dcera T. A. D. žije s ní na území České republiky), je křesťanského náboženského vyznání, sama není, ani nikdo jiný z rodiny

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

není, členem žádné politické strany, ani jiné organizace, nevykonávala vojenskou službu, dosáhla středoškolského vzdělání s pracovním zařazením v krejčovství, nemá žádný movitý ani nemovitý majetek a svou vlast opustila z důvodu sloučení rodiny s manželem. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že se nechce vrátit do Vietnamu, neboť na území České republiky má manžela a dceru. Žalobkyně dále uvedla, že proti ní nebylo, ani v současné době není, vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se obává sporu o pozemek. Ve Vietnamu měli pozemek, na kterém chtěl někdo stavět, a tedy od nich koupit. Pozemek prodat nechťeli, a tak jim stavební úřad dělal potíže. Podali petici na městský úřad, ale nevyhověli jim. Zabrali jim pozemek a zbyl tam jen dům, není tam prostor na výchovu dětí. Když byla ve Vietnamu v roce 2011 na návštěvě, tak z domu vůbec nevycházela, neboť kolem slídili lidé z městského úřadu. Žalobkyně dále uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. V příloze žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně jako důvod žádosti uvedla, že v roce 2008 pracovala jako švadlena u jedné krejčovské firmy, ale nevypláceli jí plat podle pracovní smlouvy a pracovní doba byla delší než v uvedené smlouvě. S několika lidmi podali žalobu ke státním orgánům, následně na ně byl vytvářen nátlak a byli všichni vyhozeni z práce. Její manžel v roce 2008 vyřídil formality ke sloučení rodiny v České republice. Když v roce 2011 navštívila rodinu ve Vietnamu, poslali za ní státní orgány lidi, aby se s ní sešli a způsobili jí potíže v pohybu při její návštěvě blízkých. Na své návštěvě neustále žila v obavách. K tomu doplnila, že její rodina měla pozemek, který jim státní orgány bez náhrady sebraly, a proto teď mají ve Vietnamu velmi málo místa pro rodinný život.

13. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně dále doplnila, že její rodiče v roce 1992 koupili pozemek s úmyslem postavit tam domek, aby měli více prostoru. V roce 2004 jim město pozemek sebralo a vyplatilo jim 180 000 Dongů, přičemž stavět se na pozemku začalo již v roce 2000. Ve Vietnamu je možnost, jak se proti tomuto postupu bránit, rodiče podali stížnost na městský úřad, protože vyplacenou částku nepřijali, ale nebylo jim vyhověno, tak je teď jejich stížnost na kraji. Žalobkyně popsala potíže v zaměstnání, neboť si stěžovala, že je jí vyplácena poloviční mzda než je uvedeno ve smlouvě a pracuje místo 8 hodin denně, 14 hodin denně. Ze společnosti Thanh Nam ji vyhodili, protože je problémová. Pracovala tam od června do září 2006. Našla si práci u společnosti Truong Nam, ale lidé ze společnosti Thanh Nam tam přišli a tvrdili, že porušila pracovní předpisy, a tak ji vyhodili. Musela pak pracovat pro soukromníky, kam za ní ale lidé z Thanh Nam chodili také a říkali jí, že nesmí podávat stížnosti. Dceru dávala do jeslí, a tak lidé od Thanh Nam šli do jeslí a řekli vychovatelce, ať nehlídá její dceru, že je problémová. Vychovatelka pak její dceru odmítla hlídat, musela s ní zůstat doma a do práce chodili jen její rodiče. Také se na ni lidé z Thanh Nam vyptávali na městském úřadě, kde už byla na černé listině kvůli sporům o pozemek. Manžel ji pak pozval do České republiky, a tak odjela. Městský úřad dal pokyn pánovi, který měl na starost jejich čtvrť, aby je hlídal a podával o nich průběžné informace. Jinak je přímo nijak městský úřad neohrožoval. V roce 2008 neměli dostatek financí, aby vyřídili i pobyt pro jejich dceru, proto zůstala ve Vietnamu. Účelem její cesty do Vietnamu na tři měsíce v roce 2011 bylo, aby její druhá dcera poznala rodinu ve Vietnamu. Ve Vietnamu za ní přišel vedoucí čtvrti a chtěl po ní, aby přesvědčila rodiče k přijetí finanční kompenzace za pozemek, aby mohli žít v klidu a míru. Rodiče to nepřijali, a jelikož podali stížnost, tak společnost nemohla stavět. Posílala za nimi vymahače, kteří se s nimi snažili nejprve po dobrém dohodnout, a poté přešli k vyhrožování. Přišli do firmy, kde pracovali její rodiče a majitel je pak vyhodil. Rodičům pak museli finančně pomáhat. Když si na pozemku něco zasadí, aby měli na přilepšenou, tak tam někdo přijde, vše vytrhá a zarovná. Žalobkyně dále uvedla, že její manžel má na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky povolen trvalý pobyt a žije zde od roku 1992. Momentálně podniká, provozuje večerku spolu se svou sestrou v Praze, společně teď hledají místo pro večerku v Litvínově, kde žalobkyně žije i s dcerou, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt. K tomu doplnila, že na víkendy jezdí za manželem do Prahy. Na vyřízení pobytu pro prvorozenou dceru neměli dostatek financí, neboť živili celkem šest lidí. Žalobkyně objasnila, že na území České republiky měla povolený dlouhodobý pobyt. V srpnu 2014 šla nahlásit novou adresu pobytu a zjistila, že jí byl pobyt zrušen, neboť bydlela jinde, než kde měla nahlášený pobyt, ze kterého jí majitel bytu odhlásil. Od advokáta se dozvěděla, že o pobyt oficiálně přišla dne 1. 6. 2013. Zpět do Vietnamu se nemohou všichni vrátit, jelikož dům rodičů je malý a všichni se tam nevejdou. I za předpokladu, že by si ve Vietnamu našli novou práci, by neustále měli potíže s firmou a městským úřadem kvůli pozemkům. Finanční prostředky na přestěhování nemají.

14. Z opisu z evidence cizinců s povoleným pobytem soud dále zjistil, že ke dni 8. 6. 2013 byl žalobkyni ukončen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny v České republice.
15. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 99311/2014-L, o situaci neúspěšných žadatelů vietnamského původu o azyl po návratu do jejich vlasti. Dle těchto informací tamní režim užívá represí zejména v případě takových osob, jež proti němu v minulosti vystupovaly a kritizovaly jej, přičemž především je postihována kritika směřovaná adresně vůči konkrétním představitelům státní moci. Co se týče osob, které dlouhodobě pobývaly v zahraničí, zde záleží na důvodech jejich pobytu. Pakliže tak činily za účelem lepších výdělkových možností, a finanční prostředky následně posílaly svým příbuzným ve Vietnamu, stát dokonce tuto praxi nepřímo podporuje, a to i prostřednictvím široké podpory vycestování, proto návrat těchto osob do Vietnamu není nijak sankcionován. Dále žalovaný vycházel i z výroční zprávy organizace Human Rights Watch z roku 2014, která popisuje společenskou a politickou situaci v zemi. Z ní vyplynulo, že k určitým způsobům porušování základních lidských práv a svobod ve Vietnamu i nadále dochází, především pak ve vztahu ke kritikům státní moci. Ve správním spise je dále založená zpráva Infobanky ČTK o Vietnamu a zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z 9. 8. 2013, jež obsahuje informace o vojenské službě, opozičních skupin ve Vietnamu a politických aktivistech a dále obsahuje seznam zakázaných politických skupin. Tato zpráva shodně s informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 99311/2014-L, uvádí, že Vietnamský režim užívá donucovacích prostředků vůči kritikům režimu a jejím představitelům a osobám zveřejňujícím svůj názor na lidská práva a politiku na internetu. Konečně si žalovaný opatřil i podrobnou zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z roku 2012 obsahující komplexní informace o Vietnamské socialistické republice.
16. Dle protokolů o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany je pak zřejmé, že žalobkyně se ani k jednomu seznámení nedostavila, přičemž její právní zástupce (na základě substituční plné moci Mgr. Petr Dvořák) souhlasil se seznámením s podklady v její nepřítomnosti. K nashromážděným podkladům uvedl, že se k nim vyjádří do deseti dnů písemně. V písemném vyjádření ze dne 24. 5. 2016 právní zástupce žalobkyně (Mgr. Vratislav Polka) zdůraznil, že žalobkyně je žadatelkou o azyl právě proto, že se pokoušela společně se svou rodinou bránit své soukromé vlastnictví. Podklady pro rozhodnutí podle jeho názoru odpovídají na nesouvisející otázky a podporují obavy žalobkyně z vážné újmy. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82. Dále zopakoval, že žalobkyni měl být Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

udělen humanitární azyl, neboť se v minulosti ozvala proti nedemokratickým praktikám při zabránění rodinného pozemku.

17. Žalovaný si následně vyžádal ještě podrobnou zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015 obsahující komplexní informace o Vietnamské socialistické republice; Výroční zprávu organizace Amnesty International 2015/2016 obsahující informace o potlačování opozice, svobodě pohybu, úmrtí ve vazbě a trestu smrti; a rozsáhlou zprávu o dodržování lidských práv za rok 2015 od Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016.
18. Dle protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany se žalobkyně k seznámení opětovně nedostavila, přičemž její právní zástupce (v substituci G. L.) souhlasila se seznámením s podklady v její nepřítomnosti. K nashromážděným podkladům uvedla, že se k nim vyjádří ve lhůtě stanovené žalovaným. Lhůta byla stanovena do 8. 9. 2016. V písemném vyjádření ze dne 5. 9. 2016 právní zástupce žalobkyně (po změně právního zastoupení Mgr. Petr Václavek) zdůraznil, že rodinná situace žalobkyně se od podání žádosti před dvěma lety nezměnila, a požádali o doplňující pohovor, neboť správní orgán má rozhodovat na základě aktuálního skutkového stavu. V doplňujícím pohovoru ze dne 2. 3. 2017 žalobkyně uvedla, že je zaměstnaná na dohodu o pracovní činnosti u pana T. N. O., s nímž sdílí i společnou domácnost v Litvínově. Neví, jak má její přítel upraven pobyt v České republice, neboť žádost o trvalý pobyt mu byla zamítnuta. Sestěhovali se spolu již v roce 2014. Je stále vdaná, rozvod je komplikovaný. O mezinárodní ochranu požádala, protože jí byl zrušen pobyt na území České republiky, a tak po poradě se svým právním zástupcem vstoupila do azylového řízení. Na otázku správního orgánu, zda by žádala o udělení azylu, kdyby jí nebylo zrušeno pobytové oprávnění, odpověděla, že kdyby neměla zrušený pobyt, pak by v České republice pobývala legálně. O zrušení pobytu se dozvěděla v roce 2014, když šla nahlásit změnu adresy, neví, proč ke zrušení došlo, nikdo jí neřekl žádné podrobnosti. Další důvody se týkají pozemku ve Vietnamu. Kauza s pozemky se neposunula, v domě žijí její rodiče a dcera, její sourozenci se museli odstěhovat do jiného místa, neboť její rodině se tam již finančně a pracovně nedařilo. Při své návštěvě Vietnamu v roce 2011 neměla potíže při hraniční kontrole, jen jí kvůli potížím s pozemkem slovně vyhrožovali. Jedná se o lidi, které si najal obecní úřad a investoři. Došlo ke konfliktu s nimi a jejím otcem, přiběhli mu s matkou na pomoc a všechny je odvedli na obecní úřad, kde strávili tři hodiny. Její prvorozená dcera žije stále s jejími rodiči ve Vietnamu. Ve Vietnamu měla potíže sehnat práci, neboť pomáhala ostatním domoci se jejich práv, pomáhala jim vypisovat různé žádosti ohledně zdravotního pojištění, kolem mzdy, říkala jim, že mají právo na lékařskou prohlídku, volnou neděli a příplatek za přesčasy. Firma Thanh Nam je pak všechny vyhodila. Dostala od nich špatné doporučení, a proto z další práce, kterou si našla, odešla, neboť musela pracovat hodně hodin za malou mzdu. Na dotaz správního orgánu doplnila, že všichni museli pracovat stejně dlouhou dobu za malé peníze, jednalo se o práci u soukromníka. Do Vietnamu se nechce vrátit, neboť by nemohla sehnat práci a pro její dceru tam nejsou vyhovující sociální podmínky. O mezinárodní ochranu žádá, aby mohla své dceři v České republice zajistit život. Žalobkyně doložila dokument „Zpráva o šetření ve věci zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu“.
19. Žalovaný podklady pro rozhodnutí doplnil o komplexní zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP. Vyžádané podklady potvrzovali skutečnosti vyplývající z předchozích podkladů. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

S doplněnými podklady pro rozhodnutí se žadatelka seznámila dne 2. 3. 2017 za přítomnosti tlumočníka a právního zástupce (v substituci Mgr. Rounová). Žalobkyni byla dána lhůta do 13. 3. 2017 k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017 právní zástupce žalobkyně (Mgr. Marek Čechovský) uvedl, že podklady potvrzují obavy žalobkyně o zanedbatelnosti lidských práv a svobod a nedemokratického režimu. Podle jeho názoru podklady pro rozhodnutí potvrzují, že žalobkyně nemá šanci se fakticky svých práv domoci. Právní zástupce je přesvědčen o tom, že žalobkyně vypovídá konstantě a případné odchylky jsou způsobené tím, že žalobkyně se snažila uvést opravdu jen nové skutečnosti. V příloze zaslal smlouvu o podnájmu bytu, kterou uzavřela žalobkyně s paní P. V. dne 5. 12. 2016. Součástí podnájemní smlouvy je též protokol o předání prostoru na počátku nájmu.

20. Dle ust. § 12 zákona o azylu se a azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
  - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
  - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobkyně spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o co opíral své úvahy, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl.
23. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a dále z protokolu o pohovoru a doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobkyně o azyl žádá zejména z obavy, že by nemohla ve své vlasti sehnat zaměstnání, pro potíže se stavební společností a městským úřadem ohledně letitého sporu o pozemek, který vedou její rodiče a v také z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný si dále jako podklad svého rozhodnutí vyžádal o Vietnamu celou řadu dokumentů.
24. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 – 58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobkyně nesplňuje, neboť žalobkyně v průběhu celého správního řízení netvrdila, že by jí hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.
25. Napadené rozhodnutí samo o sobě je tak nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. V průběhu správního řízení si Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaný obstarával další a aktuálnější podklady pro rozhodnutí a žalobkyni s nimi pokaždé řádně seznámil. Soud proto hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobkyní vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

26. K namítané nepřesnosti a neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí soud uvádí, že podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, který upravuje náležitosti výrokové části správních rozhodnutí se „*ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“ Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v něm uveden předmět řízení, označení účastníka řízení i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak splňuje veškeré náležitosti požadované správním řádem a soud tak neshledal námitku žalobkyně důvodnou.
27. Dále se soud zabýval jednotlivými důvody, jež dle žalobkyně odůvodňují oprávněnost její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
28. Žalobkyně uváděla, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z návratu do vlasti, kde probíhá spor o pozemek jejich rodičů a měla by potíže se sehnáním zaměstnání.
29. Jak bylo ale soudem zjištěno z žádosti o udělení azylu, žalobkyně neuváděla, že jí hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Sama žalobkyně uvedla, že není, ani nikdo ze členů její rodiny není, členem politické strany a organizace.
30. V daném případě žalobkyně neuvedla žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byla příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobkyně nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Tento závěr ostatně podporuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Situace stěžovatele tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyličil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Skutečným motivem jeho odchodu z vlasti byla snaha uniknout z dosahu osoby, jež po něm nezákonnými prostředky (výhrůžkami a násilím) vymáhala vrácení půjčky. Žádost o azyl se rozhodl podat až v České republice v přímé souvislosti s udělením správního vyhoštění.*“ Z tohoto důvodu soud předmětnou námitku žalobkyně zamítl jako nedůvodnou.
31. Žalobkyně taktéž poukazovala na skutečnost, že prokázala důvody zvláštního zřetele hodných pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Žalobkyně zopakovala, že má obavy z návratu do vlasti, kde probíhá spor o pozemek jejich rodičů a kde by měla potíže se sehnáním zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 – 48 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „*Ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“
33. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, je vymezen smysl humanitárního azylu, který spočívá v tom, že: „*Rozhodující správní orgán má možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto, nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“
34. Soud ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz.
35. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žadatelky, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla a požádala o udělení mezinárodní ochrany na radu advokáta, neboť jí bylo zrušeno povolení k pobytu na území České republiky.
36. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní a ekonomickou situaci žalobkyně, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

napadeného rozhodnutí, zejména když se v napadeném rozhodnutí vypořádal s tvrzením žalobkyně ohledně sporu o pozemek i nemožnosti sehnat ve Vietnamu zaměstnání, což žalovaný objasnil na stranách 8 až 9 napadeného rozhodnutí.

37. K problematice sporu o pozemek rodičů soud uvádí, že i v České republice existuje institut vyvlastnění, který je upraven v ust. § 1037 - § 1039 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a ač lze ve výpovědích žalobkyně shledat rozpory i ohledně využití pozemku rodičů (jednou uvedla, že k pozemku mají rodiče přístup, něco na něm pěstují, což je jim následně zničeno; a jednou uvedla, že pozemek jim byl zabaven, začalo se na něm stavět a kompenzace byla rodičům dána až po čtyřech letech), nelze přehlédnout, že rodičům žalobkyně byla nabídnuta kompenzace, kterou nepřijali, a domáhají se tamními prostředky nápravy. Rodiče žalobkyně se snaží v zemi původu dokázat svou pravdu a své problémy nepovažují za natolik palčivé, aby kvůli nim museli svou zemi opustit. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž za situace, kdy žadatel nevyužil v zemi původu všechny prostředky, které jsou mu poskytnuty k ochraně jeho práv a svod, nelze učinit závěr o neposkytnutí takové ochrany (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003). Za podstatné v tomto směru považuje soud dále skutečnost, že žalobkyně sama netvrdila, že by si na osoby, které jim vyhrožovali, stěžovali u tamní policie, která v předmětné věci ničeho nečinila. Soud je tak stejného názoru jako žalovaný, tedy, že spor o pozemek je spíše v osobní než politické rovině. K tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 7. 2017, č. j. 32 Az 33/2016 – 35, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 7. 2015, č. j. 61 Az 6/2012 – 229, oba dostupné na www.nssoud.cz.
38. K tvrzeným materiálními důvodům, tedy nemožnosti sehnat ve Vietnamu zaměstnání, soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 – 63, dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto místě soud poznamenává, že nedostatek pracovních příležitostí a finančních prostředků nečiní z cizince uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána.
39. Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobkyně způsobila svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedla sama žalobkyně, na území České republiky pobývá od roku 2008, přičemž o azyl požádala až za situace, kdy jí bylo zrušeno povolení k pobytu na území České republiky, neboť se nezdržovala na nahlášené adrese místa pobytu. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat ani v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.
40. Žalovanému proto lze dát za pravdu, že žalobkyniní podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je účelová. Zájem na tom, aby cizinci, kteří nerespektují právní předpisy země, na jejím území nepobývali, je přitom v daném případě nadřazen i právu na respektování rodinného života. Lze proto uzavřít, že žalovaný věc posoudil v souladu s právní úpravou, a soudu tudíž nezbylo, než i tuto uvedenou námitku zamítnout jako nedůvodnou.
41. Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje ve Vietnamské socialistické republice, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, přičemž mnohá z uvedených práv jsou dokonce ze strany Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vládnoucí moci omezována, nehrozí žalobkyni žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla její žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

42. Současně s tím soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.